

Mưa và Ban Công

H vẫn lặng im, T quay lưng bước đi, lời nói đã rời rạc:

- Từ nay em và anh, không...hì...mình vẫn là bạn. Lúc nào buồn anh cứ gọi cho em nhé...lúc nào cũng được....

Anh à....

Em cảm ơn nhé, vì tất cả, hihi...

Tạm biệt anh!

H vẫn lặng im, T thấy thoáng tủi thân, cô quay vội đi, chợt, cánh tay cô níu chặt lại bởi H, cái nghẹn ngào nấc lên từng hồi, T vẫn cố gắng bình tĩnh như không có gì xảy ra.

- Anh sao thế? Chắc em đã làm phiền anh nhiều rồi, xin lỗi anh nhé....xin lỗi...

Bàn tay ấy vẫn níu chặt quá!

- Anh buông ra đi anh, người ta nhìn kìa...anh đừng làm vậy!

...

- Em có hạnh phúc khi ở bên cạnh anh không? - H khẽ hỏi.

- Hạnh phúc á, à, ờ cũng bình thường.

T định nói thêm nữa, nhưng H đã nhìn thẳng vào mắt T, cái nhìn đốt cháy cái vỏ vô hình mà cô đang trùm lên để che giấu mình. Không chịu nổi nữa, cô lách ra nhẹ nhàng.

- Anh đừng thế!

Rồi mau chóng cúi mặt xuống, T sợ ánh mắt đó.

- Em có yêu anh không?

T lắc đầu, mà hai giọt nước mắt chạy nhanh xuống má, như tố cáo sự dối trá của cái lắc đầu kia. T vùng chạy.

H bước nhanh theo và ôm chặt cô từ phía sau.

T mềm nhũn.

H dụi đầu vào vai cô, cũng cái ôm này, anh đã đốt cháy cô bao lần rồi, và lần này thì như ngàn sợi dây trời chặt giữ chân cô lại, nhưng để làm gì, làm gì H ơi! T òa lên: - Sao anh cứ như vậy hoài, sao anh lại níu em, anh chọn chị ấy, anh yêu chị ấy cơ mà...em chẳng là gì của anh cả...buông em ra, buông ra....nếu không em sẽ cắn anh đấy!

- Anh không biết....anh không biết anh đã quen có em bên mình rồi.....anh tham lam, ích kỉ...nhưng anh, anh...em đừng bỏ anh...đừng bỏ anh T.... Nếu em muốn ra đi, hãy đi từ từ được không...đừng đột ngột như thế!

“Đi từ từ” - thì ra anh cũng chẳng hề muốn níu em lại, H à! T nuốt nước mắt, đáp lại vài lời đầy lạnh lùng: - Được rồi anh, em sẽ đi từ từ.

Gỡ tay H ra, T quay người lại, rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đang ngân ngấn của H, định nói gì đó nhưng lại thôi.

T quay bước đi, H ở lại cùng sự hụt hẫng tới tận tận lòng.

Gió khẽ thì thào.

T leo lên ban công, cô vẫn luôn ở đấy những lúc như thế này, một mình, nhưng không cô độc, những lần mẹ vắng, bị đứa bạn tẩy chay trong lớp, và cả lần đầu gặp H. Ừ, đúng rồi, lần đầu gặp H, cũng ở đây cô đã kể cho Ban Công nghe.....

Một buổi chiều, Sài Gòn mưa.

Trời mưa rầm rập, những giọt mưa như chờ dịp lao vào một trò chơi cảm giác mạnh, nó đập vào người T làm cô rất kinh khủng, T ghét cay ghét đắng trời mưa, nhất là bây giờ, khi đang trơ trọi giữa đường, phải tìm chỗ trú thôi. T

tấp vào một mái hiên ven đường.

Chà, mưa trái mùa, hừ đáng ghét! T nhần nhó rũ nước mưa bám trên áo và tóc.

- Trời mà nắng đẹp mãi có phải tốt không!

T lẩm bẩm, những nét cau có trên mặt càng hiện rõ như ủng hộ cho “chân lí” đó.

Trước giờ mưa vẫn chẳng mang lại chút “cảm hứng nghệ thuật” nào ngoài sự phiền toái và cái lạnh run người, nhắc tới lạnh mới nhớ, T khẽ rùng mình.

- Đứng gần vô trong này bé!

T quay lại, ồ thì ra nãy giờ có người dưới mái hiên này mà cô không để ý. T nhoẻn miệng cười, ý muốn cảm ơn, rồi đưa mắt nhìn những giọt nước mưa đều đặn ngoài mái hiên, chừng nào mới hết đây?

- Em ghét trời mưa lắm hả?

Sao anh ta biết vậy, trên người cô đâu có đeo biển thông báo “Anti Mưa” đâu nhỉ, T hơi ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn hắn, mà thôi, rất đúng rồi đấy!

- Không “lắm” anh, chắc chỉ bình thường thôi !

Anh ta cười, nụ cười như bùng sáng lên gương mặt vốn bị bóng chiều “mưu toan” làm mờ. Anh ta không nói gì.

- Chẳng biết bao giờ hết nữa.

T khẽ thở dài, chủ yếu không muốn câu chuyện kết thúc cụt lủn, vì cái im lặng kia của hắn.

- Chắc còn lâu lắm mới hết. (Ôi, ai mà chả biết, trời vẫn mưa xối xả kìa) nhưng, anh yêu mưa, hì.

Mãi sau hắn mới lên tiếng, còn tăng thêm tính li kì cho câu nói bằng một cái nhìn xa xăm.

Tên bệnh hoạn!

T nghĩ thế, chắc hẳn thuộc tốp người có tâm hồn “rơi tự do” rồi, “yêu mưa”?

Mà nếu có niềm yêu, theo T, là quái đản ấy, đâu cần nói ra. T thì luôn không “đội trời chung” với mưa!

Nhìn người cũng cao ráo, đâu đến nỗi mà....sẽ phù hợp hơn nếu hẳn đeo cái kiếng dày cộp, trễ xuống mũi, tóc dài, kéo quần thật cao trên bụng...hay gì đó tương tự thế, xì tai của những người “ăn thơ, nhả văn”. Nghĩ tới đó, T cười, hồn nhiên!

Im lặng sau nụ cười “đen tối” ấy có vẻ không được hợp lí, T lên tiếng hỏi, chao ôi, tự thấy vớ vẩn: - Anh là nhà thơ ạ?

Anh ta cười, vẫn nụ cười lúc nãy, rạng rỡ, tim T chợt lỗi nhịp.

- Anh học Bách khoa, rất vui được gặp em!

Nói rồi, anh ta nhanh chóng phóng xe vào màn mưa, kịp nói với vào cho T: - Lát mặc áo khoác anh để trong giỏ xe em nhé, đừng ngại. Bye, bye.

T chỉ “O” lên một tiếng anh ta đã mất hút trong mưa dày đặc.

T nhìn vào cái áo khoác màu kem trong giỏ xe mình rồi khẽ cười. Một hình thức “cửa cấm” mới!

Phải đến tối mịt, “người yêu” tên “Mưa” của anh Bách Khoa kia mới chịu ngớt.

Gió thốc vào làm T nổi da gà, khẽ run bần bật. T mặc áo khoác của “tên bệnh hoạn” về, trong lòng ngổn ngang những điều thú vị!

Ăn tối vừa xong, T bò lên sân thượng với ly trà gừng nóng. Bầu trời thành phố vừa được mưa gội rửa, sạch sẽ như một tấm kính mới lau vậy, trong sáng lạ lùng!

Không khí thật quang đãng!

Dưới đường từng dòng xe vẫn vội vã ngược xuôi, tiếng còi xe inh ỏi như thi thố xem còi nào làm người ta giật mình mạnh nhất, nhưng T không thấy phiền như hàng ngày, có một chút đáng yêu!?

- Trời nhiều sao quá Ban Công nhỉ?

Ban Công không trả lời, có lẽ vì không hiểu, trời hôm nay cũng như hôm qua, hôm kia và ngàn hôm trước thôi....

- Nhiều sao quá kìa...hihi..

- ...?..

Chà, một chàng trai Bách Khoa yêu mưa!

Còn cái áo khoác nữa, sao không ở lại đưa cho T đằng hoàng rồi hãy đi, chạy biến mất, chắc anh ta xấu hổ!

T khẽ cười.

...

- Anh vẫn hay lao vào mưa và để lại một cái áo khoác trong giỏ xe của một em xinh xắn nào đó như vậy hả?

T nũng nịu.

- Nhìn em như con mèo ướt mưa vậy, co ro. Sợ em bị xiu, anh bị liên lụy thôi..

Anh cười.

...

Hôm nào T cũng chạy xe qua mái hiên đó với cái áo khoác trong cặp, đã được giặt thơm tho, biết đâu anh qua đó để...lấy lại áo!

Nhưng mãi chẳng thấy. Cái hi vọng được gặp lại dần nhạt nhòa theo bước đi của thời gian.

Cô hay về với vẻ mặt buồn rười.

Ban Công cũng chẳng hiểu vì sao.

- Mượn áo thì phải trả chứ, tao không quen giữ đồ người khác...chỉ thế thôi mà, chưa kịp nói cảm ơn nữa.

T lẩm lẩm.

Ban Công khẽ thổi chút gió gật gù như thông cảm cho lí do “chính đáng” của cô chủ!

Và rồi, một ngày khác...

- Tao nhìn thấy anh ấy ở nhà xe trường Bách Khoa mà ạ! Chắc là duyên số đó, hihi!

“Duyên số hả cô, ngày nào cô cũng chạy xe qua trường đó và ngó nghiêng vào mà, dù phải vòng vèo một đoạn đường dài!”

Ban Công khẽ thở dài, nghĩ thầm!

...

- Hôm gặp lại anh ở nhà xe sao em mừng quá vậy?

- Em mừng hồi nào...à, mà...mừng vì trả lại được cái áo đó, cái áo to thùng, nặng trĩch trong cặp em mỗi ngày.

Lí do có lí như vậy mà không hiểu sao, hai má T đỏ ửng.

H nhìn, ánh mắt đầy tình nghịch, khẽ hỏi:

- Em để trong cặp mỗi ngày làm gì?

Thì chính T cũng không biết nữa, dù đã trả lời rằng “Trả lại anh chứ sao, đâu phải áo em” nhưng hình như T mong điều gì hơn thế nữa, T cũng không biết nữa.

...

“Anh yêu mưa”

T biết, anh đã nói vậy lần đầu gặp gỡ mà, và nhiều lần nữa. Giờ thì T tôn trọng “mối tình” ấy! Mỗi lần trời mưa, T không khó chịu như trước nữa, mà mỉm cười, vì cô biết, ở nơi nào đó, có một tên bệnh hoạn đang vui mừng lắm!

- Sao anh yêu mưa vậy ?

- Anh gặp người anh yêu trong một chiều mưa đấy!

T thấy nóng ran hai bên má, đỏ ửng, thấy vậy, anh lấy tay khẽ nhéo má cô, lòng T lâng lâng những cảm xúc khó tả.

Tình yêu.

Thần Cupid đã bắn tên T rồi sao?

- Ngọt ngào quá phải không Ban Công? Anh ấy yêu tao rồi đó!

T khẽ nhấp miếng trà nóng, lòng rộn rã ấm áp, vui tươi!

Ban Công thở dài.

...

“Anh yêu em!”

T nghe tim mình nín lặng.

Anh đã nói câu ấy khi T đang loay hoay với đám bột mì, làm bánh cho sinh nhật của anh.

T mở to mắt nhìn H mãi, “Đã biết anh ấy sẽ nói rồi mà sao mình vẫn “mất kiểm soát” thế này nhỉ?”

- Trông mặt em ngộ chưa kìa, dính đầy bột mì nè!

Anh cười tinh nghịch rồi lấy tay khẽ phúi bột bám trên má cô.

...

- Vì sao anh yêu em hả anh?

- Anh không biết, lúc nào cũng hỏi vì sao anh yêu thôi, em hỏi chỗ này nè!

Anh cầm tay cô đặt vào ngực trái của anh, chỗ đó là “nơi ở” của trái tim, đó là công việc của trái tim mà, đúng rồi!

T đem câu hỏi ấy hỏi Ban Công.

- Sao anh ấy yêu tao mà nhỉ?

T không quá xinh đẹp, không quá dễ thương, học hành không quá xuất sắc, không quá dịu dàng, ngoan ngoãn... tất cả chỉ ở mức bình thường, T chưa bao giờ nghĩ mình sẽ “đứng tên” cho nỗi nhớ của một kẻ khác, chứ đừng nói đến tình yêu, với cô, điều đó thật thiêng liêng!

Gió trên tầng cao khẽ thổi qua làm bay bay mái tóc cô bé, nhẹ nhàng.

Ban Công im lặng.

...

“Anh yêu chị ấy”

Đó là lời giải thích cho những điều tồi tệ gần đây, mệt mỏi!

Những tin nhắn mệt mỏi:

“- Anh ngủ rồi!

- Giờ chưa ăn cơm sao được, em ăn sớm rồi học bài, đi ngủ đi, g9.

- Hôm nay anh hơi mệt, mai nói chuyện nha em.”

T đọc xong tin nhắn mà buồn rười, chưa bao giờ anh nhận những tin cụt lủn

như thế!

“Thôi, chắc anh ấy cần yên tĩnh Ban Công nhỉ, ai cũng có lúc mệt mỏi mà!”

Những cuộc hẹn trong chờ đợi.

” Anh xin lỗi, bạn anh gọi gấp”

” Có tiết học thêm”

” Anh chở má qua nhà ngoại”

Và, tất cả kết luận là: ” Hôm khác nha em. “

Đã rất nhiều “hôm khác”!

T ủ rũ ra về một mình, lâu rồi chưa nói chuyện với anh mà, T nhớ anh quá! T muốn giận hờn một chút, một chút thôi, cho anh thấy anh đang khiến T tủi lòng lắm, nhưng lại thôi.

” Yêu nhau không nên làm khổ nhau phải không Ban Công.”

...

- Em nhìn thấy anh chở chị ấy.....chị ấy, chị ấy...hai người..chị ấy còn ôm anh”

T ghen ngào, giọng có chút hậm hực.

Cô đã ngạc nhiên biết bao khi tình cờ thấy anh chở N A trên phố, hai người cười nói rất vui vẻ, nụ cười của tình nhân, cái ôm ấy cũng là cái ôm tình nhân...hai người như chứng minh với những người nhìn thấy rằng: chúng tôi rất hạnh phúc thấy không?

T vội quay nhanh mặt đi, để H không nhìn thấy và đưa tay đè chặt tim mình, nó đang muốn bay ra khỏi lồng ngực cô.

“Bình tĩnh nào T, có gì đâu, là bạn bè thì sao, bạn bè ..bạn bè”

Cô tự nhắc với mình cả trăm lần câu ấy khi nhấn số điện thoại gọi cho anh.

- Anh à, cho em một cuộc hẹn nhé, em có chuyện muốn nói với anh .

T thở phào.

Và phải nhấm lại hàng ngàn lần câu ấy, khi ngồi trong quán café đợi anh, khi anh bước vào.

Anh chắc chắn không thích to tiếng.

Anh chắc chắn không thích T giận hờn.

Cả hai cùng im lặng.

Anh thở dài, hai mắt trũng sâu lộ đầu vể âu lo, mệt mỏi. Nụ cười T luôn yêu cầu được thấy khi gặp anh cũng tắt lịm.

Mãi sau anh nói:

- Anh xin lỗi vì không cho em biết trước, anh cũng không biết nữa, ...

- Anh không biết là sao?

H không nói gì cả, hai tay ôm mặt, T thấy thật khó chịu.

T biết phải hỏi anh điều gì rồi, chần chừ mãi, T khẽ hỏi:

- Anh có yêu chị ấy không?

H im lặng.

Nhưng T biết chính cái im lặng đó là tiếng “Có” rõ ràng và rành mạch nhất.

T nghe có tiếng rơi vỡ đâu đây, cảm thấy như có gì đó đang bóp chặt tim mình. Một cái gì đó chạy xóc lên mắt, long lanh.

“Còn em thì sao, H?”.

T vẫn cố nhẹ nhàng:

- Chỉ nhiều đó thôi hả anh, anh định giải thích chừng ấy thôi à?

Anh lặng lẽ gật đầu.

Nãy giờ T vẫn ngồi trên Ban Công. Im lặng! Ban Công cũng thế, chưa bao giờ Ban Công nói gì vì nó biết T luôn muốn nó như thế, luôn muốn ở một mình. T không cười nói rộn ràng như mọi ngày làm Ban Công thấy không quen, nó không ngừng xua lá trên những giỏ hoa treo xì xào, xì xào...như xua cái im lặng đáng sợ đang ngự trị.

Trời về khuya, sương buông xuống ướt cả vai áo, lạnh lẽo!

Anh đã gặp chị ấy trước, cũng vào một buổi chiều Sài Gòn mưa.

” Vì anh gặp người yêu anh vào một chiều mưa!”

H ời, anh có nhớ anh cũng gặp em vào một chiều mưa không?

Nếu chiều ấy trời không mưa....

Trời không mưa, không mưa.....

T đã chẳng phải gặp anh, để rồi thương rồi nhớ.

Cơn mưa “vô duyên” khiến T gặp anh vào đúng thời gian mà anh và NA “cần thời gian suy nghĩ về mối quan hệ của hai đứa”, biến T thành một đứa thực “vô duyên” trong mối quan hệ của hai người họ, và trong cả cuộc đời anh nữa!

“Anh yêu em”- Tình yêu ấy là gì hả H? Sao T có thể trả lời được đây khi chính H còn không hiểu rõ cảm xúc ấy của mình.

Có lẽ cái hồn nhiên, trong sáng của một cô bé mười bảy đã làm cho H rung động, nhưng rung động ấy không đủ mạnh để phủ định được tình cảm “đặc biệt hơn” H dành cho NA!

Đành vậy, mối tình đầu của cô bé mười bảy!

- Tao ghét mưa, Ban Công à, ghét cả H nữa!

T khẽ thờ dài.

“Đôi khi con người ta gặp nhau trong cuộc đời này là do số phận, nhưng ở lại với nhau được hay không là do chính ở mỗi người. Đừng buồn cô bé, tương lai vẫn còn dài và rộng, những “phép thử” buổi đầu là để hiểu thôi, chờ ngày phép thử ấy cho đáp số đúng..”

Và lần ấy, Ban Công mỉm cười.